

— Jól van az. S aztán, ha méltóságos? 'Szen tegeződő jóbarátok Béni bácsival. Belül úgysis édes öregemnek vagy kedves komámnak, vagy tudom is én, minek szólítja.

— Hajaj — kacagott fel kurtán Koncz Elek — tegeződő jóbarátok! . . . Szólíthatja pityipalkónak is belül, ha már egyszer őméltósága elolvasta kívül. Ennyi kódifilozófiád már lehetne, ebből az egy napi praksziból is!

Ittak bőven s Áronnak rendre kiveresedett a homloka. Mért kódifilozozzák ezek? Mért legyen ő néki kódifilozófiája? Ő Pestre jött, állást keres és beiratkozik. Kérni nem kért még senkitől egy vasat se. Még ő adott. A házbért kifizette úrimód s egy helyen, ahol adtak volna valamit, azt odavágta. Hát mit beszélnek itt ezek a levegőbe?

Beszéltek, beszéltek előtte ismeretlen dolgokról, gúnyal és gyűlölködve keserűséggel s dühösen, nem fiatal módon. Füle Tónit szidták.

— Te málészájú, feneketlen hordó, te — mondta neki Bándy Géza, pedig nem szokott így beszélni — miket beszélsz itt összevissza? Jó, mondd, hogy egy évet dolgozol s egy évet tanulsz. Megint egy évet dolgozol s megint egy évet tanulsz. Azt nem is számítva, hogy közben egy-egy félesztendeig lógsz minden nélkül, mikor se nem dolgozol, se nem tanulsz. Mondjuk, levizsgázol. De akkor mi lesz? — S élesen felcsattant a hangja. — Mi? Hova mész? Mihez kezdesz? El tudsz valahol helyezkedni? Megnőszülsz? Családod lesz? Gyerekeid? Mi? — Egyik kezét zsebrevágta, a másikkal az orra elé hadonászott. — Mi? Gyerekeid lesznek, mi? — ordította. — Hát enni mit adsz nekik? A diplomádat? Mi? Egyék meg! A diplomádat? Barátom! . . . — S a hadonászó öklével a levegőbe vágott. — Barátom! . . .

(Folyt. köv).

Török Sándor.

KAPUFÉLFA.

*Két ember csak két kapufélfa,
Állnak az ég alatt alélva.*

*Ha egymásba fut is a könnyük,
Egy kis küszöb ott van közöttük.*

*S kezüket bár egymásba fonják,
Átsuhan köztük a boldogság.*

Falu Tamás